

Bilag 2.**Socialministeriet.**

København, den 13. Februar 1930.

I Forslaget til Lov om Folkeforsikring foreslaas det — til Aflysning af den nuværende stive Ordning, hvorefter Invalidere er ens over hele Landet og ens for Mænd, Kvinder og Ægtepar — at indføre en rationel Graduering af Renten paa tilsvarende Maade som for Aldersrentens Vedkommende. Uagtet Lovforslagets § 40 giver Adgang til at supplere Renten med Hjælpeløshedstillæg og Børnetillæg, vil Overgangen til det ny, rationelle System medføre, at Rentenydere paa Landet, som ikke opfylder Betingelserne for at faa disse Tillæg, faar en noget mindre Invalidere end hidtil. Paa dette Forhold vil der i vidt Omfang kunne bødes ved Tildeling af personlige Tillæg i Henhold til § 40, Stk. 5, men Ordningen vil dog under alle Omstændigheder med Hensyn til den egentlige *Ret* til Rente stille de paagældende noget ugunstigere end nu. Da man ifølge de under Forslagets første Behandling i Folketinget fremsatte Udtalelser fra alle Sider har ønsket, at der skulde raades Bod paa denne Konsekvens af det ny Systems Indførelse, har jeg i Overensstemmelse med mine Udtalelser i Folketinget (Sp. 4244) ladet udarbejde nedenstaaende Ændringsforslag til § 40 om Indførelse af et særligt Tillæg for konstateret Invaliditet. Naar jeg har ment at burde gaa denne Vej fremfor at foreslaa et Overgangstillæg, der blot sikrer de nuværende Rentenydere mod Nedsættelse, er det, fordi jeg anser det for at være den rationelle Fremgangsmaade. Da Invalidere meget vel kan være yngre Mennesker, vil nemlig et Overgangstillæg medføre en Tilstand af Ulighed gennem en meget lang Aarrække mellem Invalidere, der har faaet tilkendt Rente før og efter den ny Lovs Ikrafttræden, hvilket vil være uheldigt; men dertil kommer — hvad der for mig er det afgørende — at det i sig selv er særdeles ønskeligt, at Invalidere, der maa bære deres Invaliditet Livet igennem, faar en særlig Støtte fremfor dem, hvis Tab af Erhvervsevne alene beror paa Opnaelse af en vis højere Alder. Ved Udarbejdelsen af Lovforslaget mente jeg af økonomiske Grunde at maatte undlade at foreslaa et saadant Tillæg, men efter at have hørt Udtalelserne fra de forskellige Partiers Side er det mit Haab, at det maa kunne gennemføres, uden at Lovforslaget paa andre Punkter forringes.

Hvad særlig de blinde Invalidere angaar, anser jeg det for rigtigt, at man kommer dem yderligere til Hjælp ved at tilsikre dem et Beløb som Hjælp til Bestridelse af Udgifter til Bistand af seende. Da jeg anser det for ligesaa rimeligt, at man giver de blindsaadan Hjælp, som at man giver andre Invalidere Hjælp til Anskaffelse og Vedligeholdelse af Proteser o. lign., foreslaar jeg, at en Bestemmelse herom tilføjes i § 62.

Da Ydelsen af de heromhandlede faste Tillæg i væsentlig Grad vil aflaste de Midler, der ifølge § 40, Stk. 5, skal være til Raadighed til Ydelse af personlige Tillæg, vil det være muligt at foretage en Begrænsning af disse Midler, hvorfor jeg foreslaar, at den i nævnte Bestemmelse anførte Procent nedsættes fra 5 til 4.

I Forbindelse med de omhandlede Ændringsforslag er det nødvendigt at ændre forskellige Paragrafhenviisninger, hvorfor der yderligere stilles Forslag herom.

Med Hensyn til den økonomiske Virkning af de heromhandlede Ændringsforslag bemærkes følgende: Det i § 40, nyt Stk. 1, omhandlede Tillæg til alle Invalidere vil medføre en Udgift paa ca. 2 Mill. Kr., og Tillæget til Blinde ifølge § 62, Stk. 1, nyt Punktum, vil medføre en Udgift paa ca. 200 000 Kr., medens Nedsættelsen af det Beløb, som haves til Raadighed til personlige Tillæg (§ 40, Stk. 5), vil medføre en Besparelse af ca.